

پارکی طبیعی در قلب کوه‌های راکی

باعث شد تا این پارک در لیست پربازدیدکننده‌ترین پارک‌های جهان قرار بگیرد.

تاریخچه

پارک ملی بانف با دو دیدگاه مهم شکل گرفت: اول، حفظ محیط زیست و دوم، گسترش جاذبه‌های طبیعی. تحقیقات باستان‌شناسی نشان داده است که ساکنان اولیه این منطقه استونی‌ها، کوتنای‌ها، تی‌سوتی‌ها، کاینای‌ها، پیگان‌ها و سیسیکاها بودند که از طریق شکار گاو میش کوهان‌دار و دیگر جانوران روزگار می‌گذراندند. در بیستم جولای ۱۸۷۱ زمانی که کلمبیا به کانادا پیوست، موافقت شد تا خط آهن سراسری ایجاد شود. ساخت بنای مرکزی خط آهن از سال ۱۸۷۵ آغاز شد. شبکه این خط آهن درست از میان کوه‌های راکی عبور می‌کرد. زمانی که آنان به خاطر خطوط راه آهن از میان این کوه‌ها عبور می‌کردند به منطقه زیبایی برخوردند به نام بهار داغ (Hot Spring). در این زمان بود که نخست‌وزیر وقت،

این پارک از قدیمی‌ترین پارک‌های ملی کانادا در میان کوه‌های راکی کانادا است که سال ۱۸۸۵ ساخته شده است. این پارک تقریباً در محدوده ۱۱۰ الی ۱۸۰ کیلومتری غرب کالگری در ایالت آلبرتا واقع و دورتادور این منطقه پوشیده از کوه‌ها و دشت‌های یخی، جنگل‌های متراکم کاج و چشم‌اندازهای زیبایی از کاج است. این دشت‌های یخ‌زده با رسیدن به کناره‌های دریاچه لوئیس همچنان ادامه پیدا می‌کند و از سمت شمال به پارک ملی جسیپر متصل می‌شود. پارک ملی بانف از سمت غرب در مجاورت جنگل‌های ایالتی و پارک ملی یوهو قرار دارد و همچنین از سمت جنوب به پارک ملی کوتنای و از سمت جنوب شرقی به دهکده کاناناسکیس می‌رسد. مهم‌ترین بخش تجاری این پارک واقع در شهر بانف در دره رودخانه بو قرار دارد.

در سال‌های اخیر خطوط راه‌آهن کانادا وسیله‌ای بسیار سودمند برای این پارک به شمار می‌رود. ساختمان‌هایی همچون هتل بهاره بانف، قلعه دریاچه لوئیس و جاذبه‌های دیگر در حالت کلی تبلیغات خوبی برای جذب گردشگران به این منطقه هستند.

در اوایل قرن بیستم جاده‌های این پارک ساخته شد و این هم‌زمان بود با به پایان رسیدن جنگ‌ها و عموم مردم در حالت افسردگی به سر می‌بردند. از حدود سال ۱۹۶۰ مسئولین این پارک به این نتیجه رسیدند که بهتر است ورود به پارک ملی بانف را در تمام ساعات در سال آزاد نگه دارند. این مسئله باعث شد تا شمار بازدیدکنندگان پارک ملی بانف در سال ۱۹۹۰ به پنج میلیون

نفر در سال برسد. در سال‌های بعد افزایش شمار بازدیدکنندگان

معادن زغال سنگ

در سال ۱۸۸۷ ساکنان و قبایل اولیه‌ای که در این منطقه زندگی می‌کردند، قراردادی را امضا کردند که به موجب آن به دولت‌مردان کانادا اجازه می‌داد تا این منطقه را برای یافتن منابع طبیعی دیگر مورد مطالعه قرار دهند. سرانجام در اوایل قرن بیستم از معدنی در نزدیکی دریاچه مینهوانکا در بانف، استخراج زغال سنگ صورت گرفت.

زندانیان و کمپ‌های کار اجباری

پس از پایان جنگ جهانی اول، جمعیت زیادی از اسرای جنگی از استرالیا، مجارستان، آلمان و اکرین به این منطقه فرستاده شدند تا در کمپ‌های حفاظت شده مخصوص زندانیان به کار بپردازند. مهم‌ترین کمپ این زندانیان در کوه کستل جای گرفته بود. البته

جان‌ای مک‌دونالد تصمیم گرفت تا حدود ۶۵ کیلومتر مربع از این منطقه را که شامل غارها و رودخانه‌های بسیاری است، تبدیل به یک پارک ملی کند. اجرای این تصمیم تا پایان ساخت و بهره‌برداری از این پارک تا سال ۱۸۸۵ به طول انجامید.

به زودی این پارک توانست تبدیل به منطقه‌ای شود که به راحتی گردشگران و طبیعت‌گردان ثروتمند اروپایی را به سوی خود بکشاند که برای ورود به این منطقه از خط آهن استفاده می‌کردند و این خود سودی دوچندان را حاصل می‌کرد و هرچه می‌گذشت طبیعت‌گردان بیشتری با سطح مالی بالاتری از امریکا و انگلیس به این منطقه سفر می‌کردند. برخی از بازدیدکنندگان این منطقه در برنامه‌های کوهنوردی شرکت می‌کردند و برخی دیگر برای خود راهنمایی استخدام می‌نمودند و به گردش در منطقه می‌پرداختند.

با تغییراتی که در سال ۱۹۱۱ در سیستم حمل و نقل و جاده‌های این پارک به وجود آمد، دسترسی علاقه‌مندان به وسیله اتومبیل‌های شخصی به این پارک آسان‌تر شد. این مسافران برای رفتن به این پارک از مسیر کالگاری استفاده می‌کردند. موتور کووچ‌ها اتوبوس‌های بزرگی بودند که پنجره‌های بسیار

این کمپ در ماه‌های زمستانی و سرد به کیو و باسین منتقل می‌شد. بیشتر جاده‌سازی‌ها و ساختمان‌سازی‌هایی که در این منطقه انجام می‌شود توسط همین پناهندگان جنگی صورت می‌گرفت. در سال ۱۹۳۱ و در زمانی که عموم مردم به خاطر جنگ‌های اخیر در یک افسردگی بزرگ به سر می‌بردند، دولت‌مردان کانادایی تصمیم گرفتند تا گروه‌های کاری را در این پارک ملی فراهم آورند تا به کمک آن مردم نیز بتوانند کمی افسردگی‌ها و مشکلات خود را التیام ببخشند. این کارگران در همان دوران بود که یک گرمابه و یک آبگیر جدید در

بزرگی داشتند که بازدیدکنندگان به راحتی از داخل آن‌ها می‌توانستند این پارک را ببینند. در ضمن این اتوبوس‌ها واگن‌های بسیار بزرگی نیز برای حمل بار مسافران داشتند تا آن‌ها نگرانی از بابت وسایل سفر خود نداشته باشند. در سال ۱۹۲۰، جاده‌هایی به این پارک اضافه شد تا بتواند دریاچه لوئیس را برای علاقه‌مندان قابل دسترس‌تر کند. اما در سال ۱۹۲۳ اتفاق مهم‌تری افتاد و آن اتفاق این بود که مسئولین این پارک جاده‌ای ساختند که بانف را مستقیماً به کلمبیا وصل می‌کرد. پارک ملی بانف در سال ۱۹۰۲ پیشرفت وسیعی کرد و توانست مساحت خود را به یازده هزار و چهارصد کیلومتر مربع برساند و به حدی وسیع شود که تمام محیط اطراف دریاچه لوئیس، بوو، شهر آهوی قرمز، کاناناسکیس و رودخانه اسپری را در بر بگیرد.

این منطقه ساختند تا بتواند تکمیل کننده منطقه کیو و باسیل باشد. بقیه پروژه‌های کاری نیز شامل ساخت جاده در بانف و همچنین دیگر کارهایی بود که برای پیشرفت این پارک ملی لازم بود، همچون ساخت سد در بخش شرقی و همچنین ساختمان بخش امور اداری و اجرایی بانف.

با شروع جنگ جهانی دوم، باز هم مردمان آن منطقه شاهد احداث کمپ‌های پناهندگان جنگی در کنار دریاچه لوئیس و رودهای استونی و هیپلی بودند. کمپ‌های زندانیان در اندازه‌های بزرگ‌تری ساخته شده بود در منطقه‌ای که منونیت‌ها(فرقه‌ای از مسیحیان که به غسل تعمید اعتقادی ندارند) در آن ساکن بودند.

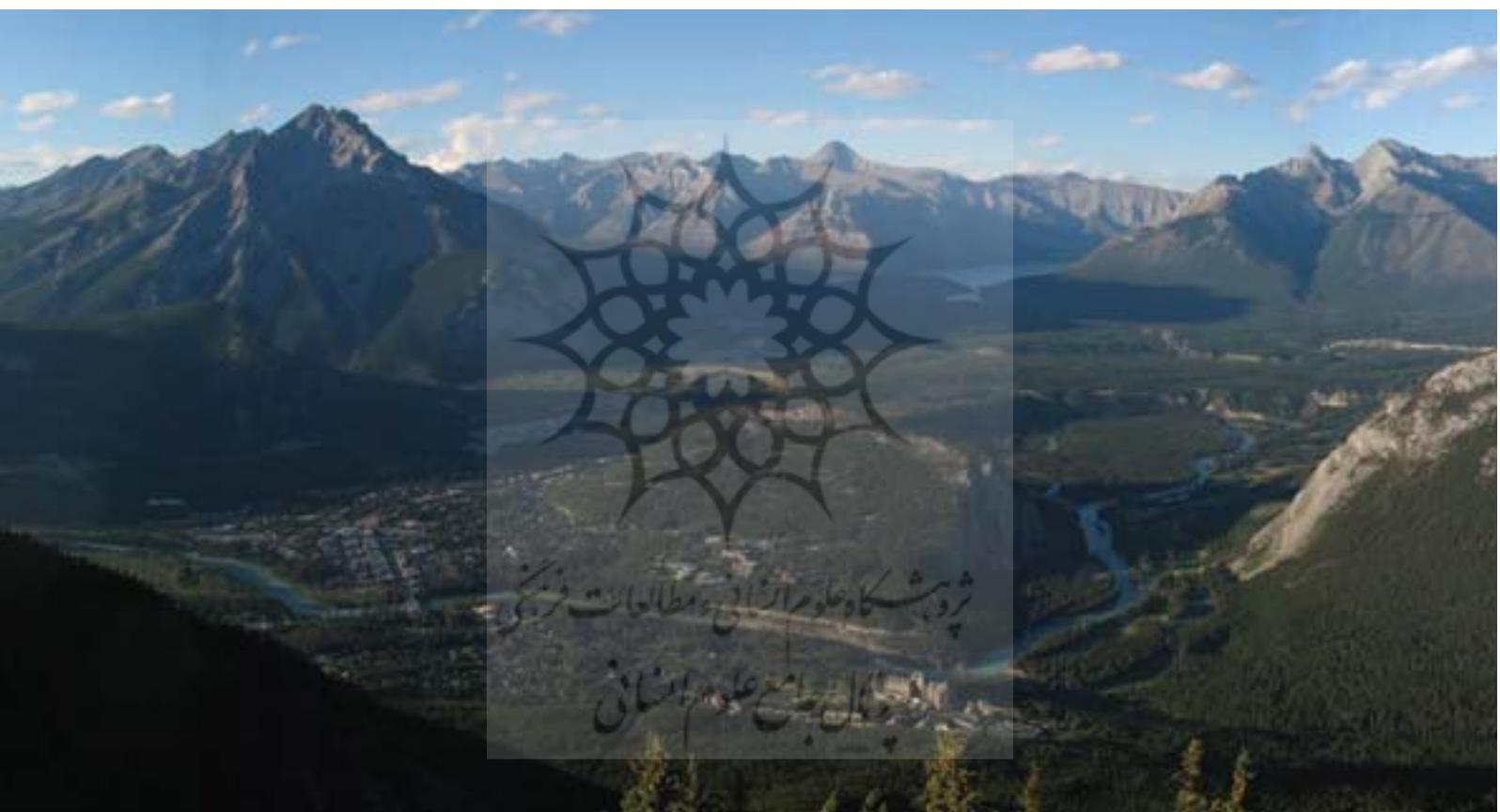
توریست‌های زمستانی

سفرهای توریستی زمستانی در واقع از فوریه سال ۱۹۱۷ با اولین کارناوال زمستانی پارک ملی بانف آغاز شد. این کارناوال زمستانی شامل ورزش‌های همچون اسکی در اطراف دهکده، اسکی پرشی، اسکی با کفش و اسکی با اسب یا سگ و در سال ۱۹۳۰ نیز مسابقه اسکی سرعت. از سال ۱۹۶۸

روئای مراسم نبود و موجب شد تا این مراسم نیز به فرانسه واگذار شود. مسئولین این پارک در سال ۱۹۷۲ بار دیگر تلاش کردند تا شانس خود را برای میزبانی المپیک زمستانی امتحان کنند. آنان تصمیم داشتند تا این مراسم را در دریاچه لوئیس برگزار نمایند. این پیشنهاد موجب بروز بحث‌های بسیاری از سوی مسئولین حفاظت محیط‌زیست شد و این امر باعث گردید تا آن‌ها باری دیگر شانس این میزبانی را از دست بدهند و آن را به ژاپن بدارند. اما آن‌ها ناامید نشدند تا اینکه توانستند در سال ۱۹۸۸ میزبانی المپیک زمستانی را به دست آورند.

حفظ منابع طبیعی

از زمانی که پارک ملی بانف در میان کوه‌های راکی کار خود را آغاز

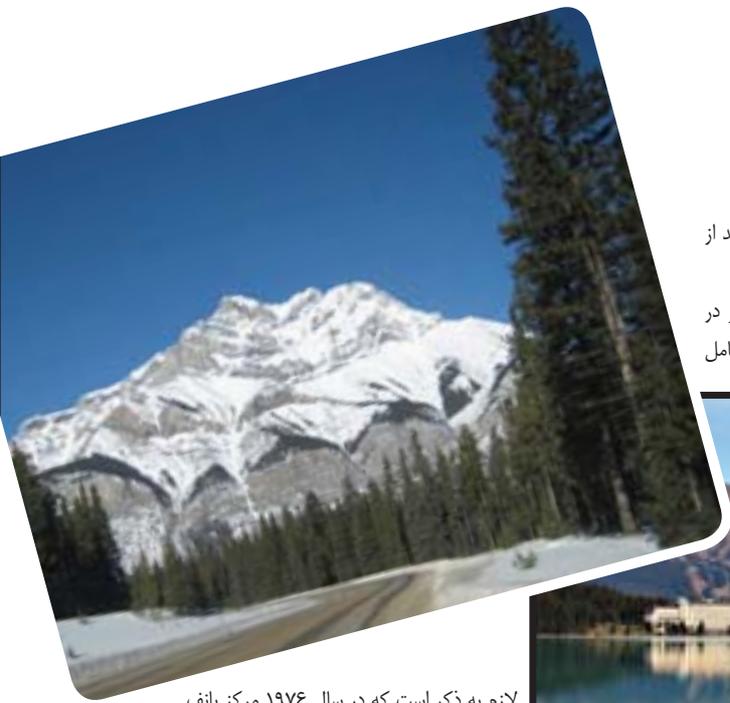
و درست از زمانی که هتل‌های بهاره بانف خود را برای فرا رسیدن فصل زمستان آماده می‌کنند، کار اصلی پارک ملی بانف نیز آغاز می‌شود.

در سال ۱۹۶۰ اداره‌کنندگان این پارک به این نتیجه رسیدند که با وجود احداث جاده‌ها و بزرگراه‌های متعدد، اما دسترسی به این منطقه در فصل زمستان تقریباً غیرممکن است. این دلیل سبب شد تا این گروه در همین سال فرودگاه بین‌المللی کالگری را نیز تأسیس کنند. پارک ملی بانف در طی این مدت زمان فعالیت خود پیشنهادهای بسیاری داده تا بتواند المپیک‌های زمستانی را در آنجا برگزار کند. اولین پیشنهاد مربوط به سال ۱۹۶۴ بود که مورد تأیید قرار نگرفت و اجرای این مراسم به استرالیا واگذار شد. در سال ۱۹۶۸ برای بار دوم پیشنهاد خود را مطرح کرد که این بار هم پیشنهاد مورد تأیید

کرد اداراتی در زمینه حفظ منابع طبیعی نیز گسترش یافتند. مسئولین کانادا در سال ۱۹۷۷ تصمیم گرفتند تا یکسری سیاست‌گذاری‌های جدیدی را در امر حفاظت از محیط زیست اجرا نمایند. این فعالیت‌ها به تدریج انجام می‌شد تا بالاخره در سال ۱۹۸۸ کلیه پارک‌های کانادایی به طور کامل از تمامی این قوانین پیروی می‌کردند.

موقعیت جغرافیایی

پارک ملی بانف در مرز بین بریتیش کلمبیا و آلبرتا واقع شده است.

بازدیدکنندگان با یک ساعت و نیم رانندگی از جاده کالیگاری می‌توانند به آن برسند و اگر بخواهند از جاده ادمونتون استفاده کنند می‌توانند با چهار ساعت رانندگی به پارک ملی بانف برسند. پارک ملی جاسپر در شمال این پارک، پارک ملی یوهو در غرب آن و پارک ملی کوتنای نیز در جنوب آن واقع شده‌اند. در جنوب شرقی این پارک نیز دهکده کاناناسکیس قرار دارد که خود شامل

دره حیات وحش بوو، دره و حیات وحش اسپری و همچنین پارک ایالتی پیتر لوگ‌هید می‌باشد. بزرگراه ترنس‌کانادا نیز درست از میان این پارک می‌گذرد که از بخش شرقی به پارک وارد می‌شود.

شهر کوچک بانف

این شهر کوچک در سال ۱۸۸۳ بنا نهاده شده و از مهم‌ترین بخش‌های پارک ملی بانف به شمار

لازم به ذکر است که در سال ۱۹۷۶ مرکز بانف نیز جشنواره فیلم کوهستانی بانف را پایه‌ریزی کرد.

در سال ۱۹۸۴ بانف توسط شبکه میراث جهانی یونسکو شناسایی شد. این دو یعنی پارک ملی بانف و پارک ایالتی کوه‌های راکی هر دو در فهرست این سازمان به ثبت رسیدند. این پارک

در یک چشم‌انداز کوهستانی شامل قله‌ها، کوه‌های یخی، دریاچه‌ها، آبشارها، دره‌ها و معادن سنگ آهک بود که خیلی بهتر از فسیل می‌توانستیم در این منطقه از این دست معادن یافت. در حدود سال ۱۹۸۰ پارک‌های کانادا به این سمت رفتند که با روی آوردن به امکانات تفریحی بیشتر همچون مسابقات گلف بتوانند تعداد بازدیدکنندگانشان

می‌آید. در واقع مهم‌ترین مرکزی است که شمار زیادی از کارهای فرهنگی در آن صورت می‌گیرد. شهر کوچک بانف مراکز فرهنگی زیادی را در خود جای داده است. مراکز همچون «مرکز بانف»، «موزه ویت»، «موزه ملی بوفالو»، «سایت تاریخی ملی کیو و باسین» و همچنین چندین گالری هنری. جدای از این مراکز، خود این شهر در طول سال شاهد اتفاقات زیادی است. اتفاقات و مناسبت‌هایی همچون روزهای هندی که از سال ۱۸۸۹ بنیان گذاشته شد و همچنین کارناوال زمستانی. در ضمن

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
رتال جامع علوم انسانی

را افزایش دهند و اعضای را جذب کنند که در ازای یک حق عضویت ثابت به آن‌ها امکانات و سرویس‌های خاصی را ارائه دهند. این مسئله باعث شد تا در سال ۱۹۹۰ دهکده بانف به ثبت برسد و شمار اعضای آن نیز رو به افزایش برود.

پارکراه یخی

این پارکراه یخی با طولی در حدود ۲۳۰ کیلومتر به نوعی متصل‌کننده دریاچه لوئیس و منطقه آلبرتا به شمار می‌رود. سرچشمه این پارکراه از دریاچه لوئیس می‌باشد که به سمت شمال و روستای بوو تمایل پیدا می‌کند. این پارکراه سپس به اوج می‌رود و در نهایت به سمت رودخانه میستایا در نزدیکی ساسکاچوان متمایل می‌شود.

زمین‌شناسی

سنگ‌های ماسه‌ای، سنگ‌های آهکی و سنگ‌های کوارتز که در درون دریایی در داخل این کشور ته‌نشین شده‌اند شکل گرفته‌اند. تشکیلات زمین‌شناسی در رشته‌کوه بانف به پیش از دوران کامبریان و در حقیقت به دوره ژوراسیک بازمی‌گردد.

کوه‌های راکی از بخش شمال غربی تا جنوب شرقی این منطقه ادامه پیدا کرده‌اند و به نوعی انگار کارشان را به صورت تقسیم‌کننده دو قاره انجام می‌دهند. رشته کوه اصلی نقش ستون مهره‌های کوه‌های راکی را بازی می‌کنند. کوه‌های راکی از صخره‌های رسوبی شامل سنگ‌های رسی،

پروژه‌گاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
رتال جامع علوم انسانی

